

Символът в двата текста – в първия директно изречен, а във втория имплицитно присъстващ, – е *възход/възнесение*. И тук трябва да се отчете употребата на съвсем разнородна символика за изразяване на една и съща символична тема: във „Възход“ широко разгърнатата символика на *сърцето* води и до възникване на символичната опозиция *сърце – небе* („пламнал небосвод“), докато в „Невинност свята – орхидея...“ е употребена лаконично, но особено акцентирана (в началото и във финала на текста) символиката *цвете*, а породената от нея опозиция *мак – орхидея* по смисъл е изцяло аналогична на опозицията *сърце – небе* във „Възход“. Аналогията в опозитивното мислене налага да подчертаем, че в двата текста *сърцето* се явява основен център на емоционалния живот на субекта, както и средоточие на емпиричната, плътска страст. „Възход“ и „Невинност свята – орхидея...“ са твърде редки случаи в поезията на Яворов: в тях любимата е преобразена в духовна субстанция, издигната на недостижима висота, въобще превърната в обитателка от *други свят* (във „Възхожда тя“). Имайки предвид внушенията на ред парадигматични Яворови текстове – „Не си виновна ти“, „Демон“, „Проклятие“, – с пълно право можем да определим „Възход“ и „Невинност свята – орхидея...“ за **апарадигматични** построения, за преобърнати визии (за особено характерното у Яворов превъртане на типичните опозиции по-подробно ще стане дума по-нататък).

Поледеното/изстинало/унило/обезчувствено сърце също е силно символизиран мотив у Яворов, отчетливо съхранил генетичната си връзка с Ботевата поезия. Отново изниква повод да изтъкнем как още ранният Яворов полемично преосмисля характерния мотив на Ботев: достатъчно е да се сравнят императивното *не оставяй да изтине / буйно сърце на чужбина* („Моята молитва“) и *молитвата* на късния Яворов („Кажи, кажи, сърцето ми да стане камък...“ – „Покаяние“, 1908). До изричането на тази Яворова молба-вопъл мотивите